

Jakupica - Solunska glava, 6 - 7. april 2013.

*Jakupica je planinski venac u središtu Makedonije, zapadno od Velesa, južno od Skoplja. Najviši vrh Jakupice je **Solunska Glava** /2540 metara/, nazvan po izvanredno lepom pogledu koji se tokom mirnih i čistih dana pruža do Soluna i Egejskog mora. Najzanimljivi deo planine Jakupice je njen južni deo, gde se nalazi lednička stena, po imenu Nežilovska Stena. U njenom podnožju je izvor reke Babune. Uobičajeni pristup planini je iz Velesa, zapadno ka selu Bogumilo. Od Bogumila je moguće, ili preko Papradišta ili Nežilova, doći do planinarskog doma Čeples kojim upravlja planinarsko društvo "Solunska glava" iz Velesa. Do najvišeg vrha Jakupice, od Čeplesa je moguće doći markiranom stazom, levo od Nežilovskih stena do vršnog grebena, pa ivicom Nežilovskih stena do vrha. Sa severa je moguć pristup preko Karadžice i istoimenog planinarskog doma.*

U petak naveče smo krenuli ka Jakupici i Solunskoj glavi. Malo smo promenili plan zbog najave lošeg vremena za nedelju. U Veles stižemo veoma rano i nastavljamo putovanje uskim, asfaltnim putem ka Bogumilu, odakle se uobičajeno kreće na uspon. U Starom selu nam se pridružio naš stari prijatelj Vaske koji nam je obezbedio traktor za teške rančeve do planinarskog doma. Nakon što smo napakovali rančeve na traktor, nastavljamo manjim autobusom do Popradišta. Put je uzan, ali, srećom, nije bilo vozila iz suprotnog pravca.

Jedva smo nekako okrenuli autobus i nastavili pešice ka domu. Vreme sunčano i već poodmaklo. Kružnom stazom zaobilazimo dolinu koju presecaju nabujali potoci. Za dva sata stižemo u dom, pre traktora. Moramo da ga sačekamo, jer su nam stvari za uspon u velikim rančevima. Brzo smo se pripremili za uspon, razmišljajući da li da idemo zimskom ili letnjom stazom. Od doma, staza vodi kroz šumu, sa blagim nagibom. Odlučili smo da krenemo letnjom stazom.

Za jedan sat stižemo do česme, gde je jedino na njoj moguće napuniti čaturice na putu ka vrhu. Do česme smo pratili stazu prethodnih planinara, a dalje je nije bilo. Na izlasku iz šume su vidljivi tragovi lavine. Odlučili smo da vertikalno uz snežnu padinu izađemo na greben. Nagib preko 45%, sneg nabijen i drži. Od grebena su vidljive zimske markacije, pa nam je olakšano kretanje. Krećemo se ka vrhu, ivicom Nežilovskih stena. Snežne strehe nas opominju da im se ne približavamo. Srećom, vidljivost je dobra. Kako li je po magli? Vreme se promenilo, a pri vrhu se nadvio oblak. Poslednji deo uspona je malo strmiji, pa zadnjim atomima snage uspevamo da se popnemo na 2540 m. Na vrhu je zabranjen pristup. Dočekali su nas vojnici sa vrućim čajem.

Nakon osveženja i fotografisanja, vraćamo se nazad istom stazom. Prašina iz Sahare je napravila snežne vrhove žutim, koji nas podsećaju na peščane dine. Krajnje oprezno smo se spustili najstrmijim delom do orušene lavine i šume. Počastili smo se vodom kod kamene česme i nastavili ka domu.

U prvi mrak smo stigli u dom, gde nas je dočekaao vruć čaj i večera. Neispavani od noćnog putovanja i umorni od uspona, brzo odlazimo na spavanje. Prognoza je bila tačna. Budimo se uz žubor kiše kroz oluke. Ne žurimo se, jer nemoguće je ići na izvor Babune po ovakom vremenu.

Posle doručka, natovarismo stvari na traktor, pa najkraćim putem krenusmo ka Nežilovu, gde nas je čekao autobus. Ponovo smo brži od traktora. Srećom, u selu je od skora proradio novi hotel, pa smo se malo ocedili i osvežili u njemu. Kiša nije prestajala. Prepakovasmo stvari u autobus, presvukosmo se u suve krpe i nastavismo ka Velesu. Na pojedinim mestima su bili nabujali potoci i preko pola metra. Srećom, autobus je teži od auta koji se razmišljao da li da se upusti u avanturu. Naš domaćin Vaske nas odvede u njegov vinski podrum koji nas je sve zapanjio i izgledom i vinom. Kiša je posustala tek pred Beogradom. Na kraju, promenili smo plan, popeli se na vrh i po kiši se vratili u Beograd.

fotografije: Dragica Kocić i Vlada Matković
Vođa puta, izveštaj: [Vladislav Matković](#)